

Parhaat tarinat syntyvät omista kokemuksista. Niin minun äidinkielen opettajani sanoi. Siksi kerron teille tarinan... tai ei. En minä kerro teille mitään tarinaa, tämä on elämää. Jonkun elämää. Ja minä vain tarjoan sen teille sen luettavaksi. Hiuksensa violoteiksi värjännyt tyttö istui järven rannalla kuulokkeet korvissa lempipaikallaan auringon lämmittämällä rantakivellä. Tuijotti vettä, jossa auringon valo leikkii huokutellen häntä uimaan kylmään veteen. Tyttö siirsi katseeni vedestä lahden toiselle puolelle vastarannalle. Hiukset liuhuivat tuulessa, kun tyttö tarkasteli pää kallellaan tuttua näkymää. Ei se vain enää ollut tuttu... Viime keväänä poukaman toisen puolen tontti ostettiin ja nyt sinne oli rakennettu uusi kesähuvila. Tehty hiekkaranta, pihalla oli pystytetty puutarhakeinu ja kukkapenkeissä kukat olivat puhjenneet viime yönä kukkaan. Vastaranta sammaleen peittämine kivikkoineen näytti silti yksinäiseltä, jotenkin unohdetulta ja surullisen odottavalta. Ihmiset puuttuivat, kaikki muu oli valmiina. Siinä olin vain minä istumassa järven rannalla ja luonnon hiljaisuus. Ja minäkin olin sulkenut silmäni. Olin uppoutunut musiikkiin, kun kuulin auton kaahaavan tietä pitkin, se kääntyi uudelle tontille. Hopeinen arvokkaan näköinen auto painoi jarrut äkisti pohjaan ja autosta nousi jadenvihreään pukuun pukeutunut nainen, jonka musta hattu varjosti kasvoja. Nainen ei näyttänyt huomaavan minua, vaan auttoi autosta ulos ruskeatukkaisen ehkä 16-vuotiaan tytön. Hattunainen nyökkäsi kivelle istahtaneelle ja porhalsi paikalta pois. Ruskeiden kiharoiden kehystämät kasvot kääntyivät katsomaan tontille rakennettua hirsihuvilaa, mutta katsahivatkin sitten äkisti lahdelle ja huomasivat minut. Tyttö näytti hauskalta siinä sammaltsyynillä istuessaan, aivan kuin jostain satukirjasta. Avuton pieni keijukainen. Siinä vain erehdyin. Selja ei ollut avuton. Ehkä heiveröinen ja muiden mielestä kummallinen, mutta ei avuton. "Tule tänne!" kuulin iloisen pyynnön. Otin kuulokkeet pois korvistani, ne jäivät roikkumaan käteeni. Jostain syystä minun teki mieli noudattaa tuntemattoman tytön pyyntöä. Nyökkäsin ja jätin kuulokkeeni kivelle. Saavuin lahden toiselle puolelle muutaman minuutin päästä. "Ihanaa tavata joku täältä korvessakin", kuului tervehdys kiveltä. "Minä asun täällä", vastasin, vaikka suupielessäni väreili naurun poikanen. Se lausahdus oli tullut niin vilpittömästi. Ystäviä minä olinkin tänne korpeen kaivannut. "Ai." Syntyy pieni tauko, kunnes tyttö puhui jälleen: "Minua kutsutaan Seljaksi." "Violetta", esittäydyin ja hymyilin hieman. Vastaukseksi sain hymyn, joka paljasti puhtaan valkoiset hampaat. Selja näytti tavattoman kauniilta siinä aamuauringon paisteessa, mietin hiljaa mielessäni. "Kaunis nimi.", Selja huomautti. Jonkun muun suusta nuo kaksi sanaa olisivat saattaneet kuulostaa tönköiltä, mutta Seljan suusta ne tuntuivat luontevilta. Seurasin tyttöä hänen pyynnöstään ylös huvilalle ja olin utelias pääsemään näkemään minkälainen naapurini talo oli. "Kuinka vanha olet?" kysyin, kun astuimme lasisesta ovesta sisään. "17." Taivas, hän oli minua vanhempi, mutta vaikutti niin nuorelta. Itse olin 16 vuotta... "Haluaisitko syödä jotain?" Nyökkäsin yllättyneenä kysymystä. Vatsani murahti osoittaen olevansa samaa mieltä. En ollut syönyt mitään sitten aamu seitsemän aamiaisen, jonka olin tehnyt. Tyttö kääntyy kysyy olkansa yli kävellessään keittiöön: "Autatko? Minun tekee mieli lettuja." Naurahdin hieman, ihmettelen miten täällä muka olisi lettuihin tarvittavat raaka-aineet... mutta sellaiset Selja taikoi kaapeista. Paistaessamme lettuja Selja kyseli minulta kaikkea ja pian tunsimme toisemme läpikotoisin. Enkä tarkoita, että tiesimme toistemme lempivärit. Vaan oikeasti tunsimme toisemme. Ymmärsimme toisiamme. Lettupinon valmistuessa katoin pöydän ja silmäni osuivat lautasia etsiessä vanhoihin vinyylilevyihin, jotka olivat aakkosjärjestyksessä isoimmassa huoneen seinällä. Huoneen keskellä oli ruokapöytä, etelän puolella sohva ja sen vieressä vanhanaikainen gramofoni. "Toimiiko tuo?" Selja nyökkää minulle ja asettaa pöydälle herkullisen näköisen lettupinon. Istuuduin vapaalle tuolille ja kasasin lautaselleni kasan lettuja, kun Selja valitsi levyn kirjahyllystä. Hetken päästä ilmoille kajahtivat jazzmusiikin keimailevat

sävelet. En yleensä kuunnellut tällaista musiikkia, mutta tuo kappale veti minua puoleensa. Syvennyin musiikkiin ja vasta nyt tajusin, kuinka Selja istui vieressäni silmä suljettuina nauttien musiikista. Se musiikkia kertoi rakkaudesta. Sellaisesta, joka on syvempää, murskaavamaa ja vaarallisempaa. "Sinulla on mansikkahilloa suupielessäsi", Selja naurahti ja kumartui pyyhkäisemään sen hellästi pois. Tyttö nuolaisi sormensa puhtaaksi ja hymyilee minulle pilke silmäkulmassa. "Luetko sä muuten kirjoja?" ruskeasilmäinen kysyi ja jatkoi ennen kuin ehdin vastata mitään: "Koska mä luen paljon. Minä kutsuin pienenä mielikuvitusystäviä sielunsiskoiksi. Sen nimityksen pihistin jostain kirjasta... Sielunsiskot ovat tosi ystäviä, ne olivat minulle tärkeitä." Pudistin päätäni... ei. En lukenut siihen aikaan paljoa, enkä ikinä ollut kuullut sielunsiskoista. "Harmi. Koska mä olen tainnut löytää oikeasti sellaisen", Selja huomauttaa ja virnistää minulle. Tai ei, Selja ei virnistänyt, vaan hymyili kujeilevasti. Juuri sellaisena minä muistan Seljan vielä nytkin. Hymyilevänä, hiukan jauhoja hiuksissaan lettutaikanasta. Sitten minusta ja Seljasta tuli oikeita sielunsiskoja. Se alkukesä oli elämäni parasta aikaa. Me keskustelimme, istuimme rannassa kahdestaan, kikatimme ja nauroimme. Jaoimme toisille kaikki salaisuutemme aivan kuin viisivuotiaat. Minä hypin laiturilta alas ja uin sydämeni kyllyydestä sillä aikaa, kun Selja luki puutarhakeinussa romaania. Kävelimme jopa yhtenä päivänä metsäaukiolle pieniä polkuja pitkin... "Katso tuota pilveä", sanoi Selja hiljaa osoittaen kesän siniselle taivaalla olevaa pilven hattaraa. Kohotin katseeni ylös ja tarkastelin valkoista pilvihuntua. "Miltä se sinusta näyttää?" "Se voisi olla kuu tai sitten puolikas sydän..." Niin puolikas sydän, joka etsii pariaan... etsii sitä, jota korjaisi sydämen taas eheäksi. Shampanjaan lailla kuplivaa naurua...sellaiseksi Selja kuvaili nauruni yhtenä yönä... Tyttö oli asettunut makuulle niin, että hänen päänsä oli vatsani päällä. Tärisin naurusta, mutta en vain saanut sitä loppumaan. "Mille me edes aloimme nauraa?" kysyin vedet silmissä. "Mistäs minä sen vois muistaa", kuului naurun purskahdun täyteinen vastaus vierestäni pilailevalla äänellä. Purskahdimme uudelleen nauruun auringon valaisemalla metsäaukiolla. "Violetta, tiedätkö miltä rakastuminen tuntuu?" Selja kysyi minulta äkkiä vakavana. Ruskeat silmät kääntyivät minuun päin odottavasti. "En tiedä. Eikö se ole, kun tuntee olevansa onnellinen ja ajattelee rakkaudensa kohdetta koko ajan?" "Niin kai... Mitä sinä ajattelet lesboista?" Mietin hetken ajan sormeillen Seljan ruskeita kiharoita, jotka ovat hajallaan vintillä. "Ihmisiä he ovat siinä missä muutkin... Miksi sitä mietit?" "Kunhan luin eilen yhden kirjan..." Nyökkään ja hyväksyin vastauksen. Myöhemmin vasta osasin lukea rivien välistä... silloin vain oli liian myöhäistä. Olit jo kadonnut. Istuimme järven rannalla keskikesällä, minun puolellani poukamaa. Viileä järven vesi sively varpaitani ja Selja istui vieressäni. Etusormemme miltein koskettivat toisiaan, aurinko lämmitti selkää ja kesätuuli leikki hiuksissani. Joutsenet kirkuivat kaukana auringon kimmellyksen takana järvellä, mutta en kuullut mitään muuta kuin hänen hengityksesi. Hänet. Päällään Seljalla oli vain yksinkertainen hellemekko, jonka toinen olkain on valahtanut alas. Kynsiä, jotka naputtelivat lauturin vanhaa puuta, hän oli pureskellut. Tuo mekko Seljalla oli silloinkin päälläsi, kun näin hänet ensimmäisen kerran. Kun hän katsoi minua keijukaisen katseella ja tunnisti sukulaissielun. Hymyilin silloinkin. Aivan kuten nytkin. Aurinko laski takanamme, tyttö painautui minuun ja nosti sykkeeni ylinopeuteen. Hän piirsi kevyesti reiteeni pienen sydämen ja kohotti katseensa kasvohini. Sinä suulit minua kevyesti. Ei sillä tavalla tulisesti, kuten kirjoissa kuvaillaan, vaan lempeästi ja pehmeästi. Onnistuit yllättämään minut, aivan kuten olit yllättänyt koko sinä ikimuistoisena kesänä. Silti se suudelma tuntui hyvältä, oikealta. Piirtelit haaveita ilman sormillasi ja kuiskasit jotain ihanaa korvaani.. Silloin avasin silmäni.